

lige Overenskomster med Frankrig og Italien. Selvfølgelig er den Beskyttelse, der herigennem kan ydes svenske Forfattere i Udlandet, ganske utilfredsstillende — blandt andet har baade England og Tyskland vægret sig ved at afslutte Overenskomster paa saa ufuldkomment et Grundlag — men et Tilløb indeholdes dog deri, og svenske Forfattere er ikke i den Grad som de danske prisgivne udenlandske Oversættere.

Tilbage bliver som staaende helt uden for den internationale Beskyttelse Rusland, hvis hele literære Lovgivning er lidet udviklet, samt Holland og Danmark. Paa den tredie internationale Forlægger-Kongres i London 1899 vakte disse Landes Holdning levende Misfornøjelse. Som Midler til at bevæge dem til at slutte sig til Konventionen, anbefaledes det, dels at fremkomme med Henvendelser til Lovgivningsfaktorerne i de udenforstaaende Lande, dels — eventuelt — at henstille til Regeringerne i Konventionslandene at stille Tiltrædelse af Konventionen som Betingelse for at opnaa andre traktatsikrede Fordele i det internationale Samkvem.

Naar nu Spørgsmaalet bliver, i hvilken Skikkelse Loven om Forfatter- og Kunstnerret bør forelægges Rigsdagen, mener Udvalget at burde fremhæve, at det tidligere Regeringsforslag vel langtfra yder Forfatterne en saa udstrakt Beskyttelse som næsten alle nyere Love om literær Ejendomsret, deriblandt den nye tyske Rigslov af 19de Juni 1901. Udvalget vil dog, for ikke at lægge Loven Hindringer i Vejen, ikke udtale Ønsket om, at det tidligere forelagte Regeringsforslag modtager yderligere Ændringer til Fordel for Forfatterne. Men paa den anden Side maa man indtrængende anbefale, at Loven i hvert Fald forelægges væsentlig i den oprindelige Skikkelse og ikke med de under Rigsdagsbehandlingen indførte Ændringer, der næsten alle indeholder højst betænkelige Indgreb i Forfatterens Ret.

I Forslaget § 1 indførtes saaledes en Ændring, der fra Forfatterens Eneret undtog Retten til „Oplæsning eller anden ved Sprogets Hjælp foretagen Gengivelse“. Denne Ændring vilde bl. a. medføre, at Forfatteren heller ikke kunde modsætte sig Oplæsningen af et uudgivet Værk, f. Eks. paa Grundlag af et ved en Oplæsning taget stenografisk Referat. Den tyske Lov af 1901 tager i § 11, 3die Stykke et højst nødvendigt Forbehold overfor dette Tilfælde.

Ikke mindre betænkelig er en Ændring, der indførtes i § 13, og hvorved der tilføjedes, at „Anmeldelser og Referater“ i intet Tilfælde anses for Indgreb i den nævnte Eneret. Skal dette gælde for ethvert Referat, selv et nok saa vidtløftigt, ja maaske endog et stenografisk, er der her aabnet en yderst farlig Omvej, ad hvilken Forfatterens Retsbeskyttelse i mange Tilfælde vil kunne gøres illusorisk. Saafremt Stykket skal blive staaende, maatte der nødvendigvis foran Ordet „Referater“ indsættes „kortfattede“, idet Domstolene saa i forekommende Tilfælde maatte skønne over, om Referatet kunde kaldes saaledes.

Naar der endvidere til § 14 blev føjet et Stykke, hvorved det blev tilladt, naar der var gaaet 2 Aar fra Udløbet af det Aar, hvori et Skrift første Gang var udgivet, at optage enkelte Stykker deraf i „Læsebøger, Skolebøger, Sangbøger og lignende Samlinger“, saa tør dette i alt Fald indtrængende fraraades for Sangbøgers og lignende Samlingers Vedkommende. En saadan Tilladelse vilde muliggøre formelige literære Plyndringsforetagender, der udelukkende bestod f. Eks. af optrykte Digte.

Endelig synes det ganske uantageligt, naar man til § 15 har stillet en Ændring, hvis Mening synes at være, at Forfatteren af et *videnskabeligt eller digterisk Arbejde* ikke en Gang ved et udtrykkeligt Forbehold mod Eftertryk kan hindre Aftryk i Aviser eller Tidsskrifter af enkelte i andre Aviser eller Tidsskrifter optagne Arbejder af denne Art. Saaledes som Forholdene har udviklet sig, vil mangt et Arbejde, ofte af den største Interesse, først fremkomme i Dagspressen eller den periodiske Presse, og Forfatterens økonomiske Udbytte vil netop bero paa, at han kan sikre det enkelte Blad eller Tidsskrift Eneret til Offentliggørelsen. Men naar et andet Blad maaske faa Timer efter kan møde med et Eftertryk, vil Retten til at offentliggøre Arbejdet her, hvor det i Reglen slet ikke kommer an paa Tidspunktet for Offentliggørelsen, tabe Størstedelen af sin Værdi, ligesom Udsigten til senere med Udbytte at kunne foranstalte en Udgave i Bogform — saaledes som det andetsteds er ganske almindeligt med Romaner, der først offentliggøres i en Avis, og som det overalt forekommer med videnskabelige Afhandlinger, Digte etc. — herved regelmæssig vilde blive Forfatteren berøvet. Den i det oprindelige Lovforslag optagne Begrænsning anerkendes ogsaa overalt og er ligeledes i Retsanvendelsen anerkendt efter vor nugældende Ret.